

Dokonálne rande

ALEXANDRA
POTTEROVÁ

Sny by občas mali
zostať snami

Dokonalé
rande

O autorke

Alexandra Potterová sa narodila v Bradforde vo Veľkej Británii. Žila v USA a Austrálii, pracovala ako prispievateľka a redaktorka britských ženských časopisov. Teraz žije striedavo v Londýne a Los Angeles a venuje sa iba písaniu. Napísala romány *Do You Come Here Often?*, *What's New Pussycat*, *Going La-la*, *Calling Romeo* a celosvetovo uznávaný román *Be Careful What You Wish For*.

Vo vydavateľstve NOXI jej v slovenčine vyšli romány *Daj si pozor na želania* a *Kto je to dievča?*

ALEXANDRA POTTEROVÁ

Dokonale rande

NOXI

Alexandra Potter
ME AND MR. DARCY

(Hodder and Stoughton, A division of Hodder Headline,
Great Britain 2007)

Copyright © 2007 by Alexandra Potter
Translation © 2013 by Linda Waclavová
Cover © 2013 by Viera Fabianová
Slovak edition © 2013 by NOXI s. r. o.
Všetky práva vyhradené.

Všetky postavy v tejto knihe sú vymyslené
a akákoľvek podobnosť so skutočnými postavami,
živými či mŕtvymi, je čisto náhodná.

ISBN 978-80-8111-119-8

Svojej drahej priateľke Dane

Podakovanie

Najskôr a predovšetkým by som chcela povedať jedno veľmi veľké ďakujem všetkým v spoločnosti Hodder, za ich podporu, entuziazmus pre túto knihu, a najmä by som chcela poďakovať Sare Kinsellovej, ktorá je jednoducho tou najlepšou editorkou, akú dievča môže mať. Vďaka patrí aj Isobel Akenheadovej za jej dobre odvedenú prácu a Alice Wrightovej za nádhernú obálku knihy. Zároveň som veľmi vďačná svojej úžasnej agentke Stephanie Cabotovej za jej stálu dôveru vo mňa ako spisovateľku a za to, že mi nepovedala, že som blázon, keď som jej opísala svoju predstavu o tejto knihe!

Ako vždy, túto knihu by som nemohla napísať bez láskavej podpory svojej mamy a svojho otca. Čo mám povedať? Som na vás hrdá, ako vždy! Veľké objatie patrí mojej veľkej sestre Kelly za nádherné Vianoce v Alamos (vďaka aj tebe, Stevie), za to, že letela do Londýna, aby mi pomohla poskladať nábytok z Ikey v mojom novom byte (ľúbim ťa), a za to, že nie je len mojou úžasnou sestrou, ale aj naozaj vynikajúcou priateľkou.

Som šťastná, že mám takých úžasných priateľov. Moja najväčšia priateľka Dana, ktorá strávila celý minulý rok tým, že počúvala, ako rozprávam o pánovi Darcym, a ktorá je neustálym zdrojom dobra a podpory – a zostala verná svojej prezývke Zvedie z cesty Schmalenberg –, ma zvedla na zlú cestu len preto, aby som potom našla tú správnu. Osobitne by som chcela spomenúť Kathleen, ktorá bola úžasnou spolubývajúcou a pomáhala mi s ná-

padmi, keď sme spolu bývali na Electric Avenue; Lynnette ďakujem za jej pretrvávajúce priateľstvo a podporu; Beatrice za jej víkendové výlety a gin s tonikom a Jamiemu za to, že je vždy taký milý a nadšený pre moje písanie. Vďaka aj Melisse, ktorá je skutočne vernou priateľkou.

A nakoniec vďaka Barneymu, môjmu lojálnemu spoločníkovi počas dlhých hodín za klávesnicou. Veľký bozk, priateľ. Tu je ešte jeden!

Mala by som vám povedať to, čo som vyslovila už
mnohokrát:

Neponáhľajte sa, ten správny muž si vás nakoniec
nájde.

Jane Austenová

Prvá kapitola

Výrok slobodná žena so zdravým rozumom túži po slušnom mužovi je vo všeobecnosti pravdivý.

Má to iba jeden háčik...

„... takže každý mal nápoj a spoločnú pizzu, ty si mala extra dve prílohy na svojej polovici pizze, čo znamená, že platíš... počkaj minútku, na BlackBerry mám kalkulačku...“

Sedím v malej talianskej reštaurácii vo východnom Manhatene a neverím vlastným očiam, keď pozerám ponad kockovaný obrus a vidím chlapa, s ktorým som na rande, ako vyfahuje mobil a veselo rozratúva náš účet za večeru.

... kde sa dá dnes nájsť normálny chlap?

Som na večeri s Johnom, architekt, niečo cez tridsať, ktorého som stretla minulý týždeň na narodeninovej párty u kamarátky. Zdal sa normálny. Keď si vypýtal moje číslo, dala som mu ho a súhlasila som aj s večerou v utorok. No ako sa tak pozerám na chlapa zohnutého nad telefónom, ako počíta náš účet, musím konštatovať, že až príliš neskoro som pochopila, že to bola chyba.

„... sedem dolárov a sedemdesiatpäť centov vrátane dane a prepitného,“ s úsmevom mi ukazuje displej telefónu ako dôkaz.

Veľmi veľká chyba.

Ak mám byť úprimná, vinným je pán Darcy.

Mala som dvanásť, keď som prvý raz čítala knihu *Pýcha a predsudok* a pán Darcy ma jednoducho očaril. Zabudnite na milú tvár Joeyho z *New Kids on the Block* alebo na v koži odtého Michaela Hutchencea z *INXS* – ktorých plagáty zdobili

steny mojej izby, nie oni, ale pán Darcy bola moja prvá láska. Neuveriteľne krásny, záhadný, vášnivý a veľmi romantický. Bol to on, kto nastavil latku mojim budúcim priateľom. S baterkou pod perinou som sa nevedela dočkať, kedy dospejem, aby som stretla muža, ako je on.

Dnes som dospelá. Ale vôbec nič sa nezmenilo, toho pravého muža stále hľadám.

Z vrecka vyťahujem dvadsaťdolarovú bankovku a podávam ju Johnovi.

„*Máš sedemdesiatpäť centov?*“ pourguje ma a ruku má stále vystretú.

To asi žartuje, pomyslím si v duchu.

Ale on nežartoval.

„*Oh... um... jasné,*“ zamumlem a začnem sa prehrabávať v peňaženke na drobné.

Nechápte ma zle. Nie som Renée Zellweger. Nepotrebujem muža, aby som sa cítila kompletná. Mám kariéru, platím si vlastný podnájom, mám súpravu domáceho náradia a viem ju používať. A na tú jednu vec, no, buďme úprimné, na tento účel vymysleli hračky pre dospelých, takže?

Podávam Johnovi sedemdesiatpäť centov a s úžasom sledujem, ako ich prepočítava.

Hrozná, priznávam. Absurdná však zostáva, že ani tento zážitok ma neodradí a ja stále túžim po láske ako z románu. S otvorenými očami snívam o niekom, z koho sa mi podlomia kolená a srdce začne rýchlejšie biť. Mal by byť tmavý, krásny a verný len mne, s dobrými spôsobmi, rozvážny, vtipný a s veľkou, širokou, mužskou hrudou, na ktorej mi môže spočinúť hlava...

No namiesto toho som za posledných dvanásť mesiacov bola na niekoľkých katastrofických schôdkach. Samozrejme, každý má aspoň jednu príhodu z nevydareného rande. To je úplne normálne. Kto nebol na rande s pánom Hrôzostrašným/pánom Nudným/pánom štyridsaťročným sviniarom (vymažte, čo sa nehodí, alebo v mojom prípade ponechajte všetky)? Aj to je súčasť života nezadaných. Raz sa to stať musí. *Ale všetkým?*

Tu je len niekoľko nedávnych skúseností:

Bart mal „problém s intimitou“. Držať ma za ruku sa mu zdalo „príliš intímne“, a teda mal s tým problém. No pozvať ma na prvom rande k sebe domov pozeráť porno sa mu zdalo úplne normálne.

Aaron nosil biele kovbojské čižmy. Čo je samo osebe dosť zlé. Ale čo ma dostalo, bolo, keď na poslednú chvíľu zrušil naše rande s odôvodnením, že musí zostať dlhšie v práci, a ja som jeho čižmy zbadala svietiť v ten večer v kine. Chvíľu nato som zbadala Aarona, ako svoj jazyk strká do krku inej žene.

Potom prišiel Daniel, sympatický židovský bankár, ktorý ma pozval na domácu večeru. Nanešťastie mi zabudol oznámiť, že varí jeho matka. Prepáčte, povedala som matka? Mala som na mysli skôr *stíhačka*. Päťchodové menu a tri hodiny som počúvala, aký je Daniel úžasný! Našťastie sa mi podarilo ujsť, skôr ako vytiahla fotky z detstva.

A teraz tu máme Johna, inak prezývaného „Džentlmen“...

„Tak kedy si to zopakujeme?“ pýta sa pri odchode z reštaurácie.

„Och – otváram ústa v snahe odpovedať, no namiesto toho zo mňa vypadne len zastretý vzdych z úľaku z dverí, ktoré mi skoro vrazili do tváre a ktoré John švihol mojím smerom. V poslednej chvíli som ich zadržala lakťom. Zrejme nič nespozoroval, keďže už je vonku na chodníku a zapaľuje si cigaretu.

Držiac si doškriabaný lakeť sa pripojím k Johnovi. Po teple, ktoré bolo v reštaurácii, mi chlad okamžite vlezie pod kožu. Je december a v New Yorku je riadne pod nulou.

„Čo robíš v piatok?“ zdvihne obočie a poťahuje z cigarety.

Čo mám na to povedať? Váham. Tichý hlas vo mne mi našepkáva, no tak, Emily, veď ste obaja dospelí. Bude to dobré. Buď k nemu úprimná a povedz mu to. Povedať mu čo? podpichuje ma ten tichý hlas vo mne. Že by si sa radšej stala bábikou vúdú, do ktorej pichajú špendlíky, než si toto zopakovať?

„Hm, no, vlastne...“ hovorím priškrteným hlasom a prestanem v polovici vety, keď mi do tváre vyfúkne dym. „Už tam niečo mám,“ vylezie zo mňa.

Mám toho dosť veľa. V ostatnom čase až príliš veľa a nemám

čas stretnúť sa s úplným bláznom, ako si ty, našepkáva mi ten tichý hlas vo mne, no teraz nie je ani taký tichý, ale skôr kričí.

„Veľa večierkov, čo?“

Buď úprimná! Tak by som chcela byť úprimná. Veď prečo, povedzte mi, prečo by som ho mala nechať odísť s lacnou výhovorkou? Prečo by som mala chrániť jeho city? A čo bude s dievčatami, ktoré pozve na ďalšie rande? Je to moja povinnosť mu to povedať. Je nezdvorilý, drzý a ešte má aj plastiku vlasov.

Áno, dobre ste počuli, plastiku vlasov či vlasové implantáty alebo ako sa to volá. Práve sa na to pozerám. Pod pouličným osvetlením mu vidno uhladené riadky bodiek na lesklej hlave. Malé zhluky vlasov vsadené do kože na hlave v zúfalej snahe zmenšiť ustupujúcu vlasovú líniu. Napriek všetkým svojim negatívnym pocitom sa vo mne ozvú sympatie. Ale choď, nebuď taká zlá, Emily. Zaslúži si trochu porozumenia a láskavosti, nie odsudzovanie a výsmech.

Prehltla som znechutenie a usmiala sa. „Áno, obávam sa,“ prikývla som a oči som prevrátila s výrazom „som vyčerpaná z toho nočného života“. Úprimne, mala by som byť uznávanou herečkou a nie manažérkou v bizarnom malom obchode s knihami v SoHo.

Úprimne? Za posledné mesiace som bola na jednom jedinom večierku. Bol to večierok zubárov a bola som prechladnutá. Celý večer som sa dopovala liekmi a diskutovala o svojom krivom zhryze a o pol desiatej som bola v posteli. Toľko vzrušenia ma skoro zabilo.

„Ale som rada, že sme sa stretli,“ dodala som milo.

„Ja tiež.“

John sa viditeľne uvoľnil a mňa pri srdci hrial dobrý pocit. Vidíš, Emily. Pozri, ako zopár milých slov dokáže všetko zmeniť. Teraz som na seba hrdá. Svätá Emily. Hmm, má to cveng.

Posilnená svojím úspechom som pokračovala: „*A tie implantáty sú úžasné.*“

„*Implantáty?*“ John sa na mňa nechápavo pozrel.

Dokelu. Naozaj som to povedala?

„*Eh... chcela som povedať pizza. Pizza bola úžasná.*“ Znervóznela som a celá očervenela. Úporne som sa nažila nepozerať

mu na vlasy, ktoré moje oči priťahovali magnetickou silou. Emily, pozeraj inam, prosím, pozeraj inam. Nie, moje oči pozerajú rovno na jeho vlasy.

Nastalo mučivé ticho a v snahe predstierať, že sa nič nedeje, ohrýzam si kožu okolo nechťov a John si jemne uhladzuje vlasy a kontroluje svoj odraz vo výklade reštaurácie, mysliac si, že si to nevšímam. Zasiadne ma vlna. Teraz sa cítim ako veľmi zlá osoba. Možno by som sa mala ospravedlniť. Možno by som mala...

John si poslednýkrát potiahol z cigarety, ohorok uhasil topánkou a pomaly sa ku mne nakláňal.

Ach bože. Toto nie je pravda, toto nemôže byť pravda. To nemyslím vážne. Ale áno, on to myslí vážne.

Na nepatrnú chvíľu stuhnem a nie som schopná pohybu. Všetko sa deje ako v spomalenom filme. Vidím, ako sa ku mne nakláňa, oči má zatvorené, ústa pootvorené a jazyk vystrčený. Pochopila som, že moju láskavosť si vysvetlil po svojom a rozhodol sa konať. Našťastie (alebo skôr nanešťastie) za ostatný čas a po mnohých zlých skúsenostiach mám všetky zmysly stále v pohotovosti a na poslednú chvíľu otočím hlavu.

Jeho pery doslova narazili na bok mojej tváre a ucho mám celé mokré. Ueeee... Rýchlo sa odtiahnem, aj keď išlo o krkolomný manéver, lebo ma pevne drží okolo pásu a cítim sa ako vo zveráku.

Odskočil a pozrel mi do tváre.

„Tak v tomto prípade si radšej chytím taxík,“ poznamenal a ruky si schoval do vreciek nohavíc.

„Aj ja,“ odvetím trasúcim sa hlasom v zúfalej snahe poutierať si mokré ucho rukávom.

Nastalo trápne ticho. Stojíme pri obrubníku a zúfalo sa snažíme zohnať taxík. Po nekonečne dlhých niekoľkých minútach zbadám známy obraz žltého taxíka so zapnutým svetlom. Pribrzdí a v snahe otvoriť dvere si vydýchmem od úľavy. John pootvorí dvere, čím ma riadne zaskočil, asi som sa v ňom zmýlila a nebude to s ním až také zlé. Možno je v ňom aspoň náznak džentlmena. Prvýkrát za večer sa naňho usmejem. Usmejem sa, keď zbadám, ako otvára dvere taxíka.

Bez okolkov naskakuje do taxíka, zatvára dvere a cez otvorené okno zakričí: „*Tak ďakujem za skvelý večer a šťastné sviatky.*“

V tom momente sa spamätám a z plného hrdla kričím: „Hej, to je môj taxík, ukradol si mi...“

Ale taxík vyrazil a počuť len zvuk škripajúcich pneumatík. Stojím opustená na chodníku, v diaľke sledujem brzdo­vé svetlá od­chádzajúceho taxíka a vo svojom vnútri napriek rastúcemu hnevu sa cítim zranená a zničená. Do očí sa mi tisnú slzy, ktoré potlačím nekontrolovaným mrkaním. Čo sa to so mnou deje? Správam sa absurdne. Ten chlap bol totálny debil. Nie som nešťastná, som úplne v poriadku. Poťahujúc nosom si ruky vkladám do vreciek a vyberiem sa smerom k najbližšej zastávke metra.

„Mala si zavolať policajtov.“

Je streda ráno a ja som v práci. Pracujem ako manažérka v malom rodinnom kníhkupectve McKenzie. Obzriem sa na Stellu, predavačku, ktorá stojí na rebríku a zakladá knihy.

„Prečo? Za to, že mi ukradol taxík?“ Rezignovane sa usmejem a podávam jej ďalšie knihy. „Pán policajt, prosím vás, chlap, s ktorým som bola na rande, nie je džentlmen a ukradol mi taxík. Zatkňte ho.“

„Nie, nie preto,“ odpovie Stella, nahodí zhrozený výraz a založí si ruky v bok. „Preboha, veď ten chlap mal oblečené nohavice s vyžehlenými pukmi! Už to je dôvod na jeho zatknutie.“

Stellu som spoznala, keď prišla na pohovor. Najskôr mi vyrazila dych svojím životopisom, teda minimálne znalosťami z literatúry, ktoré podľa neho mala. Ale po piatich minútach mi bolo jasné, že Stellin životopis by bolo možné zaradiť do knižného žánru fikcia a ako absolventka módnjej priemysel­lovky nemala o knihách ani páru. Na záver sa bez nátlaku priznala, že jediné, čo v živote čítala a číta, je jej horoskop.

No aspoň bola úprimná a úprimnosť je veľmi dôležitá – a to bol hlavný dôvod, ktorý ma presvedčil, aby dostala moje odporúčanie, na základe ktorého ju pán McKenzie prijal.

Popravde, išlo o voľbu menšieho zla. Stella aj napriek vlasom žuvačkovoružovej farby a dosť zvláštnemu outfitu, ktorý som

považovala za veľmi trendy, mala aspoň chuť pracovať, na rozdiel od Belindy, samolúbej internetovej maniačky, ktorá každú voľnú chvíľu venovala svojmu blogu na Myspace, alebo Patrika, ktorý v štyridsiatke stále býval s rodičmi a miloval moderný džez. No veď uznajte, ako by som mala na výber.

Stella nastúpila do obchodu pred troma rokmi a za ten čas, čo pracuje pre McKenzie, mala vlasy vo všetkých farebných odtieňoch. Faktom zostáva, že som Stellina šéfka, aj keď väčšinu času to tak vôbec nevyzerá. Stella vytrvalo ignoruje moje príkazy a možno aj preto sa z nás stali najlepšie priateľky.

„Teraz vážne, Emily, mala si tomu chlapovi vraziť, až by videl dvojmo.“ Pokračovala Stella v rozhovore a s vervou ukladala knihy na police. „Keby mne niekto ukradol taxík, tak ho zabijem.“

O pravdivosti jej posledného výroku nepochybujem a iba prikyvujem. Hoci Stella má vždy tak trochu čudné oblečenie a farebné vlasy, je srdcom bojovník. Jednému priateľovi pri hádke nastriekala slzný plyn do tváre, a to sa hádali len o tom, kto by mal vyhrať obyčajnú reality šou. Následok na seba nedal dlho čakať a toho neboráka odviezli s astmatickým záchvatom do nemocnice, kde strávil noc.

„Čo budeš teraz robiť?“

„Vymažem jeho telefónne číslo z mobilu,“ odvetím a otváram ďalšiu škatuľu s knihami.

Stella na mňa z rebríka vrhne súcitný pohľad a zahreší. „*Fakt mi to je ľúto. Nie je to fér.*“

„Ale, prosím ťa, už je to za mnou,“ hovorím odovzदानe. Hlavne sa o mňa nestrachuj. Nie som z toho na prášky.

Pôsobím hrdinsky, ale včerajší večer ma dostal. Nie John, on bol len pomyselná posledná kvapka v pohári vody. Dostalo ma to rande a ja som sa definitívne rozhodla. Už viac žiadne sklamanie, nádeje či katastrofické scenáre na schôdzkach. Skončila som s randením raz a navždy.

„Vieš čo, mám kamaráta a ten má sexi brata, ktorý sa práve rozišiel s priateľkou...“

„Ďakujem, ale nie,“ rezolútne pokrútim hlavou.

„Ale je fakt sexi,“ trvá na svojom Stella.

„Ak je taký úžasný, tak prečo sa rozišli?“

Dlaňou si šúcha nos a drevené náramky jej veselo štrngajú. Podľa Stelly je to najnovšia vychytávka zo sveta módy. „*No, nie som si celkom istá, ale tuším to súvisí s tým jeho pitím...*“

S úžasom na ňu pozerám. „Skúšaš ma dať dokopy s alkoholikom?“

„S vyliečeným alkoholikom,“ obhajuje sa.

„Tak potom je to vyriešené,“ dodávam. „Bývalí alkoholici nemôžu chodiť na rande, je to súčasť ich terapie, nejakých dvanásť bodov či čo, kdesi som to čítala.“

Stella previnilo postáva na rebríku, obhrýza si ružový lak z nechťov a ticho čaká, kým rozbalím ďalší balík s knihami, ktoré kladiem na zem.

Je pomerne skoro a v obchode nikoho niet. Chvíľu v tichosti pracujeme, keď vtom zaznie zvonček nad dverami a vchádza žena oblečená v kožuchu. Pohľady sa nám stretnú a obe sa zdvořilo usmejeme. Vzápätí sa stráca v autobiografickej sekcii.

„*Prečo dnešní muži nie sú ako tí v knihách?*“ Rozbaľujem balík s klasickou literatúrou a s vážnym výrazom hovorím Stelle, že mám plné zuby modernej lásky a moderných mužov. Oddnes zostanem verná tomuto mužovi a pohľad upieram na knihu vo svojej ruke od autorky Jane Austenovej *Pýcha a predsudok*. Len si predstav, žiť v dobe, kde ti muž neukradne taxík, nepodvádza ťa, nie je závislý od internetovej pornografie, ale je galantný, oddaný a vážený. Len si predstav, ako sa prechádza cez polia v krátkych nohaviciach a bielej košeli obopínajúcej mu hrud... Ách...

Bez rozmyslu otváram knihu a zrak mi padne na jemne erotickú scénu medzi Elizabeth Bennetovou a pánom Darcym, túto pasáž milujem. Opieram sa o police a čítam.

„Bože, prečo nemôžem ísť na rande s pánom Darcym?“ vzdychnem a s knihou prilepenou na prsiach pozerám do diaľky.

„To je ten milý chlap, čo robí oproti v obchode?“ pýta sa Stella zvedavo.

Pozerám hore na rebrík a som si istá, že som zle počula.

„Lebo ak je to on, zoženiem ti naňho číslo.“

„*Stella!*“ Kričím v úžase. Viem, že o literatúre nemá poňatia,

ale možno videla aspoň film. „*Chceš mi povedať, že nevieš, kto je pán Darcy?*“

S obavou sa na mňa pozrie. „*Nie je to ten chlap z obchodu naproti?*“ pýta sa opatrne.

„Nie. Je to ten najsexi a najromantickejší muž, akého poznám. Je zdvorilý, galantný, rozvážny a so ženami to jednoducho vie. Je to neodolateľný hrdina, plný vášne, ktorú krotí, avšak kypí z každého jeho gesta.“

„Tak tento opis je ako vlhký sen mladej ženy, plný lásky a vzrušenia,“ smeje sa popod nos.

Vážne na ňu pozriem.

„Tak kde sa dá nájsť ten pán Darcy?“ spýta sa tlmeným hlasom. „Rada by som ho spoznala.“

Pritlačím ju kópiou knihy *Pýcha a predsudok* a tvárim sa ako prokurátor, ktorý práve navrhol sudcovi uložiť doživotný trest.

Stella na mňa prekvapene pozrie v snahe pochopiť, čo sa jej snažím naznačiť. Zrazu to v nej klikne.

„Kniha?“ krúti neveriacky hlavou. „Ten muž, o ktorom básniš, ten úžasný chlap je postava v knihe?“ Na moment sa na mňa zahľadí, s dupotom zide z rebríka a vytrhne mi knihu z ruky. „Poviem ti, prečo nemôžeš ísť na rande s pánom Dokonalým – pánom Darcym. Lebo to je fikcia.“ S knihou v ruke stúpa späť na rebrík. „Nie je skutočný. Úprimne, Emily, niekedy vieš byť tak beznádejne romantická.“ Na záver ešte dodá, že som beznádejný prípad, ktorý sa nedá vyliečiť.

„Čo je zlé na tom, keď som romantická?“ pýtam sa na vlastnú obranu.

„Nič.“ Mykne plecami a schádza z rebríka, posadí sa a kolená si pritiahne k hrudi. „Ale obávam sa, že sa budeš musieť vyrovať s realitou. Toto je New York na začiatku dvadsiateho prvého storočia a nie, pozrie na zadnú stranu knihy, anglický vidiek devätnásteho storočia.“

Po tomto doslove Stella zide z rebríka, zoberie zvyšok výtlačkov knihy *Pýcha a predsudok* a bez väčších ovácií ich založí do police za ňou. „*Opakuj po mne, Emily: Pán Darcy neexistuje.*“